

Szétfeszülnek felhők a nap sugarától
Meleget árasztva burkol be a fény
Jelez a természet, hogy új idő jön mától
Mert mindig lesz tavasz, s mindig van remény.

Bár csillan még a tél hó pihe ágon
S roppan a zúzmara lépteim nyomán
De tűnik már a dér, a hó puha álom
A kezdethez rég van, a véghez még korán.

Eszembe ötlenek ifjúkori képek
Nagy telek, szép ősök, tavaszok, nyarak
Hol tiszta szűz lélekkel naivan élek
S szeretni tudtam egy pillanat alatt.

Látom a gyermeket, ki én voltam egykor
Ahogy állok ott szökén, véznán, tán bután
Csodára vártam, s elhittem olykor
Hogy a jó kísér végig életem során.

Mert hittem az álmokban, s féltem a rosszat
Miért lenne másképp, az ember csak jót tehet
Boldog a lelke ki ekképp ábrándozhat
S én boldog is voltam, ahogy csak lehet.

De elszálltak az évek, s másként lett minden
Az emberi jóság csak felszín, nem igaz!
Ábrándok szűnnek, s igazság sincsen
Az édenkert rétjeit lepi a gaz.

Ily világban a lélek már kétséget szenved
Feladván az álmot egy szebb holnap felé
Lantom egyre búsabb dallamokat penget
Vágyván az utat a megváltó elé.

De a napsugár üzen nem szabad feladni!
Ha sötét is van olykor, mindig jó a fény
Még millió gyermek fog boldogan szaladni
Mert mindig lesz tavasz, s mindig van remény.